

Maironis “Taip niekas tavęs nemylės” interpretacija

Tikroji Maironio pavardė Jonas Mačiulis (1862 – 1932m.). Gimė Raseinių rajone, Bernotų kaime. Jis parašė daug veikalų, pirmoji knyga “Pavasario balsai”, kiti veikalai, poemos: “Tarp skausmų į garbę”, “Raseinių Magdė”, “Jaunoji Lietuva”. “Pavasario balsai” pirmą kartą pasirodė 1895m., jame 45 eilėraščiai, o paskutiniame leidinyje 110 eilėraščių. Rašė ir istorines dramas.

Maironio “Pavasario balsų” pirmasis eilėraštis yra “Taip niekas tavęs nemylės”. Jonas Mačiulis pirmąjį eilėrašį skiria poezijos ir poeto temai. “Jau niekas tavęs taip giliai nemylės, Kaip tavo nuliūdęs poeta”, nes tuo nori pabrėžti, kad niekas taip negali mylėti tėvynės kaip tik poetas. Į pasaulį subjektas žvelgia lyg iš paukščio skrydžio, nes skaitant susidaro toks įspūdis, kad pažvelgta iš labai toli, iš labai aukštai. Vaizdas panoraminis. Čia pasakojama apie poeto meilę. Tėvynė eilėraštyje palyginama su mergina, kurią yra įsimylėjęs poetas. Gausu meilės vaizdų. Meilė čia vyrauja tarsi didžiausias stebuklas, didžiausia, gražiausia išraiška, kuri pripildyta ir kančios jausmo. Eilėraštis romantinis, poetas taip pat yra iškeliamas kaip romantikas. Kalbama ir apie jaunystę: “Bet jam tos negaila jaunystės giedros, Kad skausmo širdis nesuprato”. Svarbu poetui ir kūrybos paskatinimas: “Tada tai jo gema pirmoji giesmė, Liūdnė už girių ošimą”. Taip pat minimas ir kūrybos įkvėpimas: “Nes švieti jaunam kaip aukštybių žvaigždė Ir šventą neši įkvėpimą”.

Lyrinis subjektas išgyvena meilės ir kančios nuotaikas. Jos eilėraštyje keičiasi. Skaitant atrodo, kad nuotaika nuo pirmosios eilutės po truputį gėrėja ir dingsta ašaros, nors liūdesys vis tiek išlieka: “Kiek ašarų jam išriedėjo griaudžių, Kieksyk, kaip žvaigždė sidabrinė. Per kiauras naktis nesumerkė akių, Kai uždegei jauną krūtinę”. Čia, eilėraštyje išgyvenimus sukelia tarsi ir realus, ir fantazijų pasaulis, kuriame glūdi ir šviesa, ir tamsa. Puikiai parodoma, kas yra meilė, jos galia, nemirtingumas. Ji išaukštinama ir čia pat parodoma, kad meile tikėti reikia ir meilė gali būti kad ir paprasčiausia poeto mūza. Laikas amžinas, nes meilė yra amžina ir ji negali būti matuojama nei valandomis, nei dienomis, nei savaitėmis.

Eilėraštyje yra ir keletas palyginimų, bet pats pagrindinis yra tas, jog mergina, poeto mūza, palyginama su tėvyne, be kurios negali gyventi nei vienas žmogus, nes juk mes kiekvienas gimstame savo tėvynėje ir ji mums yra be galo brangi, mylima. Žinoma, tėvynė nėra svarbesnė už mūsų tėvus, tačiau ji yra svarbi. Eilėraštyje pagrindinė mintis – meilės išaukštinimas, jos amžinumas, ilgesys, kančia. Paskutiniame posmelyje jau ryškiai pabrėžiama, kad ta poeto mūza, nuostabi mergina, yra tėvynė: “Tu, jo numylėta tėvyne!”.